

Kaut kas liels un, lai tā būtu mīlestība (III): Mūsu īstais vārds

Mēs esam tādi kādi esam, ne vairāk un ne mazāk, tieši tas mūs dara piemērotus kalpot Kungam, kalpot Viņam Baznīcā. Šis teksts ir par Dieva aicinājumu katram.

5.12.2020

Pirmā Bībeles grāmata sākas ar to, ka Dievs tiek parādīts kā Radītājs, kas rada lietas no nekā caur savu vārdu:

“Lai top gaisma (...) ... lai top redzama sauszeme (...). Lai uz zemes sazaļo augi – stādi, kas briedina sēklu, un augļu koki, kas nes augļus (...). Lai rodas uz zemes dzīvas būtnes, katra pēc sava veida – lopī un rāpuļi, un zemeszvēri, katrs pēc sava veida (...)” (*Rad* 1, 1-25). Kad pienāk laiks radīt cilvēku, notiek kaut kas savādāks. Dievs viņu nerada „pēc tā sugas jeb veida”, bet gan dod viņam vārdu, *personīgi* viņu rada, runā ar viņu tieši.

Ja no šī radīšanas stāsta pārceļamies uz pēdējo Bībeles grāmatu, atklājam kaut ko pārsteidzošu, šo vārdu, ko Dievs mums dod, kad mūs rada, mums vēlreiz jāsaņem mūsu vēstures beigās. „ (...) Tam, kas uzvarēs, es došu ēst no apslēptās mannas un vēl es došu baltu akmeni, un uz tā būs rakstīts jauns vārds, ko neviens nezina kā vien tas, kas to saņems” (*Atkl* 2,17). Tātad, mēs saņemam vārdu, kad piedzimstam,

bet mums to dos vēlreiz, mūsu zemes dzīves beigās. Kā lai to saprot? Te mēs sastopamies ar aicinājuma noslēpumu. Tas ir personīgs noslēpums, kas atklājas pamazām, kamēr soļojam patiesās dzīves virzienā.

Brīvas un nepabeigtas radības

Rozei, ozolam, zirgam nav jāpieņem nekāds lēmums, lai tie būtu tie, kas viņi ir. Tie vienkārši eksistē: aug, attīstās un beigu beigās pazūd. Ar cilvēku, turpretī, tā nenotiek.

***MŪSU ATRAŠANĀS ŠAJĀ PASAULĒ
IR AR JĒGU, UN AR MŪSU DZĪVI
MĒS VARAM PADARĪT ŠO PASAULI
PAR LABĀKU VIETU***

Kad pieaugam, īpaši pusaudžu vecumā, mēs saprotam, ka nevaram būt „kā viens vairāk”. Kaut kādā veidā mums šķiet, ka mums jābūt kaut kam „īpašam”, ar vārdu un uzvārdu, atšķirīgu, neatkārtojamu.

Atskārstam, ka esam šajā pasaulē kaut kāda iemesla dēļ un ka ar mūsu dzīvi varam padarīt šo pasauli par labāku vietu. Mums nepietiek ar izpratni par to, ka esam, par to, kā notiek lietas, mums rodas vēlme sapņot par to, kas gribam būt, un par to, kādu mēs gribētu redzēt pasauli, kurā dzīvojam.

Kāds to uzskata par naivumu, reālisma trūkumu, ko agrāk vai vēlāk ir nepieciešams pārvarēt. Tomēr, šī vēlme sapņot pieder pie tā visaugstākā, kas mums ir. Kristietim vēlme kļūt par kādu ar savu vārdu un uzvārdu parāda veidu, kā Dievs mūs ir vēlējies radīt: kā neatkārtojamu radību. Un šim mīlestības pilnajam mērķim atbild mūsu spēja sapņot. Viņš radīja pasauli un ielika to cilvēka rokās, „(...) lai viņš to sargā un apstrādā” (*Rad 2,15*). Viņš gribēja rēķināties ar mūsu darbu, lai sargātu šo pasauli un liktu tai mirdzēt visā savā

skaistumā, lai mēs to „dedzīgi”
mīlētu, kā mēdza teikt svētais
Hosemarija[1].

To pašu Dievs dara, kad dod mums
dzīvības dāvanu: Viņš mūs aicina
attīstīt mūsu personību, to ieliekot
mūsu rokās. Šim nolūkam viņš vēlas,
lai izmantojam savu brīvību, savu
iniciatīvu, visas mūsu spējas. „Dievs
no tevis kaut ko vēlas, Dievs tevi
gaida”, jauniešiem un visiem
pārējiem saka pāvests Francisks.
„Viņš tevi aicina sapņot, vēlas tev
parādīt, ka ar tevi pasaule var būt
savādāka. Tas tiesa, ja tu neieliec to
labāko no sevis, pasaule nemainīsies.
Tas ir izaicinājums”[2].

Tevi sauc vārdā

Sīmanis pavadīja savu brāli Andreju
klausīties Jāni Kristītāju. Tas bija tāls
ceļš no Galilejas uz Jūdeju, bet tas
bija to vērts. Bija jānotiek kaut kam
lielam, jo bija pagājuši jau vairāki
gadsimti kopš Dievs savai tautai bija

sūtījis kādu pravieti... un Jānis šķita kā viens no viņiem. Kamēr viņš atradās Jordānas upes krastos, Andrejs tikās ar Jēzu, pavadīja, ar viņu sarunājoties, veselu pēcpusdienu. Kad atgriezās pie sava brāļa Sīmaņa, viņš sacīja: „Mēs esam atraduši Mesiju”. Un tūlīt „to aizveda pie Jēzus” (Jņ 1, 41-42). Kurš gan zina, ko Sīmanis pa ceļam domāja? Vai tiešām Mesija, Dieva sūtītais, bija ieradies? Vai ir iespējams, ka pasaule, kurā viņi dzīvoja mainīsies tā, kā tas teikts Rakstos? Kad viņš nonāca pie Skolotāja, „Jēzus sacīja: „tu esi Sīmanis, Jāņa dēls, tevi sauks Kēfa” (tulkojumā Pēteris („akmens”))” (Jņ 1,42). Pirms mainīt pasauli, viņam bija jāmaina sava dzīve.

Kā tas teikts Evaņģēlijos, Sīmaņa Pētera dzīve ir nebeidzama atklāsme par Jēzus patieso identitāti un par to misiju, kas viņam uzticēta. Drīz pēc atgriešanās Galilejā, pēc tām dienām, kas pavadītas ar Jāni Kristītāju, Jēzus

parādās pie viņa laivas, lūdz, lai to
ieairē ūdenī, lai no tās varētu
sludināt. Pēteris droši vien piekrita
nelabprāt, jo bija pavadījis nakti
zvejojot, neko nebija izvilcis. Beidzis
runāt ar cilvēkiem, Jēzus vēl ko lūdz
Pēterim: „Airē uz dziļumu un izmet
tīklus zvejai” (*Lk 5,4*). Tas šķiet gluži
neprātīgi, viņi centās noķert kādu
zivi vairākas stundas, bet
neveiksmīgi... Tomēr Pēteris
paklausa un ierauga, ka viņa tīkli
piepildās ar zivīm! Kas ir tas cilvēks,
kurš iekāpa viņa laivā? „Sīmanis
Pēteris nokrita Jēzus priekšā uz
ceļiem un sacīja: „Kungs, ej prom no
manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks” (*Lk 5,8*).
Bet Skolotājs atbildēja:
„Nebīsties, no šī brīža tu būsi cilvēku
zvejnieks” (*Lk 5,10*).

Kas ir Sīmanis? Galilejas zvejnieks?
Visi viņa senči bija zvejnieki. Viņš jau
gadiem nodarbojās ar šo arodu un
domāja, ka tas ir viņš: zvejnieks, kas
labi zina savu darbu. Bet Jēzus

apgaismo viņa dzīvi ar nepieredzētu gaismu. Kunga tuvums viņam liek apjaust to, kas viņš patiešām ir: grēcinieks. Bet grēcinieks, ko Dievs ir ievērojis, ar kuru grib rēķināties.

Atbildot šim dievišķajam aicinājumam, Pēteris un viņa brālis, „Izvilkuši laivas krastā, ... pameta visu un sekoja viņam” (*Lk 5,11*).

Benedikts XVI apcerēja, ka „Pēteris tad pat nevarēja iedomāties, ka kādu dienu viņš ieradīsies Romā un tur kļūs par „cilvēku zvejnieku”

Kungam. Viņš pieņem šo pārsteidzošo aicinājumu, ļaujot sevi iesaistīt šajā lielajā avantūrā. Viņš ir devīgs, saprot savus ierobežojumus, bet tic tam, kurš viņu ir aicinājis, seko savam sirds sapnim. Saka jā; tas ir drosmīgs un dāsns jā, kas viņu padara par Jēzus mācekli”[3].

Vēlāk, Kungs mazliet vairāk konkretizē šo misiju, kas Pētera dzīvei piešķirs veidolu: „Tu esi Pēteris un uz šīs klints es celšu savu

Baznīcu un elles vārti to neuzveiks” (Mt 16,18). Dieva plānam priekš mums, viņa aicinājumam dalīt savu eksistenci ar Viņu, ir tik liels spēks kā radīšanai. Ja cilvēks ir radīts personīga aicinājuma rezultātā, tāpat katram personīgam aicinājumam zināmā mērā piemīt radīšanas spēks, kas pārveido realitāti. Tas ir kaut kas tik radikāls, ka nozīmē priekš mums saņemt *jaunu vārdu*, jaunu dzīvi. Kurš gan šodien atceras kādu zvejnieku, kurš pirms 2000 gadiem dzīvoja ezera krastā Vidējos Austrumos? Bet cik daudzi godina Pēteri, apustuli un Baznīcas redzamo pamatu”[4]!

Apslēptais dārgums

Misija, ko Jēzus mums piedāvā var mainīt mūsu dzīvi: piepildīt to ar gaismu. Tādēļ doma, ka Dievs varētu mani aicināt šķiet pievilcīga. Bet vienlaicīgi ir kaut kas, kas mūs padara ļoti nemierīgus: mums šķiet,

ka, ja šāds aicinājums pastāv, ja Dievs ar mums rēķinās, mēs zaudēsim savu brīvību. Vairs nevarēsim izvēlēties citu ceļu! Varēs notikt tikai tas, ko Viņš vēlas!

***MŪSU DZĪVES LAIKĀ JĒZUS MUMS
ATKLĀJ KĀDU DĀRGUMU, KĀDU
MISIJU, KAS IR APSLĒPTA MŪSU
IEKŠIENĒ***

Pētera ceļa izpēte mums var palīdzēt. Vai viņš zaudēja savu brīvību, kad nolēma pamest visu un sekot Jēzum? Vai tas nebija *visbrīvākais* un *visatbrīvojošākais* lēmums viņa dzīvē? Dažkārt mums liekas, ka brīvība vispirms nozīmē iespēju izvēlēties, kad nekas mūs neierobežo. Tomēr, ja to reducējam šādi, brīvība nozīmē konkrētu izvēli, kas, labākajā gadījumā, ir saistīta ar tuvāko nākotni: izvēlēties: vēlos ēst hamburgeri vai vistu, gribu spēlēt futbolu vai basketbolu, man patiktu klausīties šo vai citu dziesmu.

Bet ir arī citas izvēles, kas var ienest mūsu dzīvē pilnīgi citu gaismu, padarīt to priecīgāku, brīvāku: tie ir brīži, kad liekam uz spēles visu savu dzīvi; izvēlamies, kas vēlamies būt. Šeit brīvība parādās savā patiesajā lielumā, savā spējā *atbrīvot*. Šie vairs nav mirkļa, bet gan eksistenciāli lēmumi. Tas ir, piemēram, tad, kad kāds nolemj apprecēties ar cilvēku, ko uzskata par vislielāko dārgumu pasaulē. Tāpat tas ir tad, kad kāds jauniešis nolemj kļūt par ārstu, saprotot, ka tas prasīs nebūt ne mazas pūles un upurus. Viens sevi velta kādam cilvēkam, cits seko savai misijai, atsakoties no visa pārējā. Jebkurā gadījumā šīs izvēles noteiks arī tālākos šī cilvēka lēmumus, bet viņš neuzskatīs, ka tā ir atteikšanās, bet gan izvēle par labu mīlestībai vai par labu kādam dzīves uzdevumam, kas piepildīs viņa dzīvi. Un tā, ar laiku viņa vārds vairs nav tikai tas, ko viņš saņēma kristībā, no šī brīža tas ir arī „... sieva vai vīrs”, vai

„ārsts...”. Viņa vārds, viņa identitāte iegūst veidolu, iegūst jēgu un virzienu.

Jēzus nostājas mūsu priekšā tieši ar šāda veida izvēli. Viņš mūs ir radījis ar zināmām dotībām, ar kādām rakstura iezīmēm, kas mums liek būt tādiem vai citādiem. Vēlāk, mūsu dzīves laikā, mums tiek atklāts kāds *dārgums*, kāda misija, kas ir kā apslēpta mūsu iekšienē. „Debesu valstība ir līdzīga tīrumā apslēptai mantai, ko cilvēks atradis noslēpj un ar prieku iet un pārdod visu, kas tam ir, un iegādājas šo tīrumu” (Mt 13, 44). Patiesībā dārgums ir Viņš pats, Viņa beznosacījuma mīlestība, un misija ir tā pati, ko Viņš saņēma no sava Tēva. Ja esmu to atklājis, man vairs nav jāmeklē. Es varu tajā iesaistīties ar visu savu dzīvi, ļaujot, lai Viņš visai manai eksistencei piešķir veidolu. Kā apustulis Pēteris, Akmens, uz kura ir celta Baznīca; kā

Pāvils, tautu apustulis; kā Marija,
Pestītāja Māte.

Iesaistīties šajā uzdevumā patiesībā
ir apskaut Jēzu un Viņam sekot, un
tas mums liek atstāt visu pārējo.

Nekas nespēj mūs vairāk atbrīvot kā
patiesība par sevi pašu: *veritas
liberabit vos (Jņ 8,32)*. Kopā ar svēto
Pāvilu, varam teikt: „Bet tagad visu,
kas toreiz man bija ieguvums, es
Kristus dēļ vērtēju kā zaudējumu. Jā
patiesi, es visu iepriekšējo vērtēju kā
zaudējumu tā pārākuma dēļ, ko man
dod Kunga Jēzus Kristus iepazīšana –
viņa dēļ viss pārējais man ir zudis un
es to uzskatu par mēsliem. Lai tik es
iemantoju Kristu” (*Flp 3,7-8*).

Varbūt mēs samulstam, kad atklājam
Jēzus tuvumu, to, ka viņš grib ar
mums rēķināties. Tai pat laikā, kad to
visu apdomājam, atklājam, ka tas, ko
Viņš no mums prasa, precīzi atbilst
tam, kas mēs esam, mūsu rakstura
iezīmēm, tam, ko esam pieredzējuši...

Šķiet, ka tieši *tam* esam dzimuši.
Jaunais vārds tad ir kaut kas, kas jau
bija no pasaules radīšanas... Dievs
mūs tam ir radījis. Tomēr iespējams,
ka tas šķiet par daudz. „Šis dārgums,
šī misija... man? Tiešām Dievs ir
pievērsis man savu uzmanību?”

Likt uz spēles visas savas dotības un rakstura iezīmes

Dievs mūs aicina ne tikai konkrētā
mūsu dzīves posmā, bet katrā mūsu
dzīves brīdī: Viņš to dara pastāvīgi.
Tāpat arī mūsu atbilde ilgst visu
mūsu eksistences laiku, atsaucoties
aicinājumu ritmam katru dienu mīlēt
atkal no jauna. « Kopš tu pateici „jā”,
laiks pamazām maina apvāršņa
krāsas. Katru dienu tas kļūst arvien
skaistāks, tas mirdz daudz plašāk un
gaišāk. Taču tev ir jāturpina sacīt
„jā”»[5].

Svētais Pēteris saka „jā” Kungam
vairākas reizes. Kā tad, kad visi, kas
bija sekojuši Skolotājam, aizgāja, kad

izdzirdēja, ka Viņš runā par Dzīvības Maizi (Sal.Jņ 6, 60-71), vai, kad Jēzus uzstāja, ka mazgās viņa kājas, par spīti tam, ka tas viņam šķita absurdi (Sal.Jņ 13,6-10). Pēteris palika pie Jēzus, vēlreiz apliecinot savu ticību. Tomēr apustulis nebija izpratis līdz galam Kunga loģiku. Viņš turpināja sapņot par slavas pilnu Kunga parādīšanos, par kādu notikumu, kas Viņu uzreiz padarīs spēcīgu, uzvarošu, slavenu visā pasaulē. Viņam bija nepieciešami vairāki gadi, lai saprastu, ka Dievs tā nerīkojas. Bija jāiziet cauri skumjām par trīskārtēju Jēzus noliegšanu, Viņa nodošanu. Bija jāsaskaras ar savu paša vājumu. Tomēr beigās viņš saprata, jo nekad nebeidza skatīties uz Jēzu. «Kungs Pēterim, kas Viņu bija trīs reizes noliedzis, palīdzēja atgriezties, neizsakot tam nevienu pārmetumu, tikai ar mīlestības skatienu»[6]. Jo, galu galā, aicinājums ir uzaicinājums skatīties uz Jēzu un ļaut, lai Viņš uz mums skatās,

pieņemt Viņa dzīvē, mēģināt Viņu atdarināt. Līdz pat mīlestības pilnai savas dzīves atdošanai.

Pētera aicinājums ieguva savu galīgo apveidu tajā dienā Galilejas jūras krastā, kad viņš viens satikās ar augšāmcēlušos Jēzu. Viņš varēja lūgt piedošanu... atcerēties, cik ļoti viņš to mīlēja ar saviem vājajiem spēkiem, un pateikt to Viņam atkal. Skolotājs atbildēja: „Gani manas avis” (*Jņ 21,17*), un pēc tam piebilda: „Seko man” (*Jņ 21,19*). Ar to viss bija pateikts, jo Pēteris jau bija atklājis, ka sekot Kungam nozīmē mīlēt Viņu līdz galam, ka tas ir brīnišķīgs sevis atdošanas un visiem kalpošanas ceļš: ceļš, nevis mērķis. Tas pats ceļš, ko mums jāiet katru savas dzīves dienu, Jēzum pie rokas.

Pilnīga dzīve

Pēteris mira kā moceklis Romā. Tradīcija saka, ka moceklības, krustā piesišanas vieta, ir Vatikāna pakalns.

Kad viņš uzzināja par savu spriedumu, droši vien atcerējās visu savu dzīvi. Savu jaunību, savu spēcīgo un izlēmīgo raksturu, savu darbu Galilejas jūrā. Tikšanos ar Jēzu, un no tā brīža, cik daudz skaistu brīžu piedzīvots! Prieki un ciešanas. Tik daudz cilvēku, ko viņš bija saticis savā dzīvē. Tik daudz mīlestības. Viņa dzīve bija ļoti mainījusies. Un tas bija to vērts.

Kad Kungs ieraudzīja Sīmani pie Jordānas upes, Viņš neredzēja tikai jau nobriedušu cilvēku ar savu raksturu. Viņš saskatīja Pēteri: *Akmeni*, uz kura Viņš gatavojās celt savu Baznīcu. Kad Viņš skatās uz mums, redz visu labo, ko varam izdarīt savā dzīvē. Viņš redz mūsu talantus, mūsu pasauli, mūsu vēsturi, piedāvā, lai mēs Viņam palīdzam, izmantojot mūsu mazumu. Viņš nelūdz, lai mēs darām neiespējamās lietas, bet, lai Viņam vienkārši sekojam.

Mēs esam tādi, kādi esam, ne vairāk, ne mazāk, un šis esības veids mūs padara par spējīgiem sekot Kungam un Viņam kalpot Baznīcā. Viņam pie rokas esam aicināti atrast labāko veidu, kā to darīt. Katrs, izejot no tā, ko Dievs viņam devis: „Un mums pēc mums dotās žēlastības ir dažādas dāvanas, un, ja kādam dota pravietošanas dāvana, lai tā izpaužas saskaņā ar ticību, ja kādam ir kalpošanas dāvana, lai tā izpaužas kalpošanā, ja mācīšanas dāvana - mācīšanā; ja kāds ir pamudinātājs, lai pamudina; kas dalās ar citiem, lai dara to dāsni; kas vada citus, lai dara to atbildīgi; kas dara žēlastības darbu, lai dara to ar prieku” (*Rom 12, 6-8*).

Pēteris atteicās no tā Betsaidas zvejnieka, kas bija tik pārliecināts par sevi, un Dievs tādējādi varēja padarīt viņu par starpnieku, kopā ar Kristu, starp Debesīm un zemi. Viņa vēsture atkārtojās gadsimtu garumā

daudzas reizes. Līdz šodienai. Pirmie
jaunie cilvēki, kas veidoja Opus Dei,
ielika savus talantus Dieva rokās, un
tas deva tādus augļus, par kādiem
viņi pat nespēja iedomāties. Par to
viņus pārlicināja svētais
Hosemarija: „Sapņojiet, un jūs
piedzīvosiet daudz vairāk jeb
realitāte pārspēs sapņoto”. Vai, kā
pāvests teica jauniešiem lūgšanu
vigīlijas nobeigumā: Lai Kungs svētī
jūsu sapņus!”[7]

Jēzus aicinājums atklāj to labāko, kas
ir katrā, lai liktu tam kalpot
pārējiem, lai to novestu līdz pilnībai.
Tas ir tas, ko varam saskatīt Pēterī.
Un mēs, kas esam atklājuši, cik ļoti
Viņš mūs mīl, ka rēķinās ar mums,
arī vēlamies uzmanīgi ieklausīties
Viņa aicinājumā: šodien un katrā
mūsu dzīves dienā. Un, kad mēs
satiksimies ar Viņu, Viņš mums iedos
„baltu akmeni, un uz tā būs rakstīts
jauns vārds, ko neviens nezina kā

vien tas, kas to saņems” (Atkl 2,17):
mēs atpazīsim... savu īsto vārdu.

Lūkass Buhs /Lucas Buch/

[1] Sal. *Vaga*, nr. 290; *Dieva draugi*, nr. 206; grāmata “*Conversaciones*” (“Sarunas”) homīlija «Dedzīgi mīlot pasauli», (no nr. 113 uz priekšu).

[2] Francisks, *Lūgšanas vigīlija ar jauniešiem Pasaules jauniešu dienās Krakovā*, 30-VII-2016.

[3] Benedikts XVI, *Vispārējā audience*, 17-V-2006.

[4] *Katoļu Baznīcas katehisms*, nr. 936.

[5] Svētais Hosemarija, *Vaga*, nr. 32.

[6] Svētais Hosemarija, *Vaga*, nr. 964.

[7] Francisks, *Lūgšanas vigīlija ar
jauniešiem Pasaules jauniešu dienās
Krakovā, 30-VII-2016.*

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/kaut-kas-
liels-un-lai-ta-butu-milestiba-iii-musu-
istais-vards/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/kaut-kas-liels-un-lai-ta-butu-milestiba-iii-musulistais-vards/) (7.08.2025)